

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Žiželice**, IČO: 491 20 085, jednající opatrovníkem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, zast. Mgr. Zuzanou Segediovou, advokátkou, se sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice, proti žalovanému: **Městský úřad Žatec**, se sídlem náměstí Svobody 1, Žatec, zast. JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 6. 2021, č. j. 16 A 72/2020 - 123,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 5.250 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Zuzany Segediové, advokátky, se sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobci a) Ing. Lumír Hanták a b) Honební společenstvo Žiželice (dále též „žalobce“) podali u krajského soudu žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, v níž se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost obnovit zápis registrace žalobce v rejstříku honebních společenstev k datu 1. 3. 2018. Žalobce v prvé řadě uvedl, že rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 4. 2003, č. j. ŽPZL-1501/02-206/Paz, byla honitba s názvem Žiželice uvedena do souladu se zákonem a žalobce v dobré víře myslivecky obhospodařoval tuto honitbu po dobu 14 let. Rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 20. 11. 2017, č. j. 2924/ZPZ/2017-6, byla vyslovena nicotnost výše uvedeného rozhodnutí žalovaného. Toto rozhodnutí krajského úřadu však bylo následně

zrušeno rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 6. 11. 2018, č. j. 25 RM6080/2018-16231. Poté, co se žalobce od žalobce a) dozvěděl o svém výmazu z rejstříku honebních společenstev, požádal žalovaného o obnovení zápisu v rejstříku honebních společenstev. Žalovaný však přípisem ze dne 6. 12. 2018 žalobci sdělil, že nelze jeho žádosti vyhovět, v čemž žalobce spatřuje zkrácení na svých právech, neboť se na něj v současné době nahlíží, jakoby neexistoval, přestože bylo pravomocně rozhodnuto o uvedení honitby Žiželice do souladu se zákonem. Postupem žalovaného je tak žalobci bráněno v jakémkoliv fungování, ve výkonu práva myslivosti a v mysliveckém obhospodařování honitby Žiželice, přičemž tento zásah stále trvá.

[2] Závěr žalovaného, že žalobce zanikl podle § 69 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, označil žalobce s ohledem na výše zmíněné skutečnosti za nesprávný. Upozornil, že v honitbě Žiželice není již déle jak rok vykonáváno právo myslivosti, dochází k přemnožení zvěře, není zde subjekt odpovědný za vznikající škody. Žalobce dále zpochybnil závěr žalovaného, že stanovy žalobce přijaté dne 7. 2. 2003 v čl. 3 bodu 5. a 7. odporují ustanovením zákona o myslivosti, ve znění účinném k 31. 3. 2003, a tudíž došlo k zániku žalobce podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Stanovy žalobce ze dne 7. 2. 2003 totiž byly v souladu se zněním zákona o myslivosti v době, kdy byly přijímány. Novela zákona o myslivosti provedená zákonem č. 59/2003 Sb., jež nabyla účinnosti dne 28. 2. 2003, již neobsahovala žádnou sankci za neuvedení stanov do souladu s novelizovaným zněním zákona o myslivosti. V takovém případě se uplatnilo pravidlo, že je-li ustanovení stanov v rozporu se zákonem, je neplatné a použije se zákona, ovšem bez dalších sankcí. Žalobce upozornil rovněž na skutečnost, že stejné znění stanov má 60 % honebních společenstev v oblasti, kde státní správu myslivosti vykonává žalovaný, a přesto u těchto dalších subjektů nebyla přijata žádná opatření a žalovaný zánik dle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti tvrdí pouze u žalobce.

[3] Krajský soud usnesením ze dne 16. 6. 2020, č. j. 15 A 16/2019 - 81, žalobu žalobce b) vyloučil k samostatnému řízení.

[4] Následně nadepsaným rozsudkem krajský soud žalovanému uložil, aby ve lhůtě dvou týdnů od právní moci tohoto rozsudku obnovil stav před nezákonným zásahem spočívajícím ve výmazu žalobce z rejstříku honebních společenstev k datu 1. 3. 2018, tj. aby obnovil zápis žalobce v rejstříku honebních společenstev.

[5] Krajský soud nejprve připomenul, že zákon o myslivosti nabyl účinnosti dne 1. 7. 2002, tudíž honební společenstva (včetně žalobce) měla podle § 69 odst. 2 tohoto zákona povinnost přijmout stanovy nebo je přizpůsobit znění zákona nejpozději do 31. 3. 2003. Z § 69 odst. 2 zákona o myslivosti však rozhodně nevyplývá, že by stanovy honebního společenstva měly být ke dni 31. 3. 2003 v souladu se zněním zákona platným a účinným k tomuto datu. Žalobce přijal nové znění stanov na valné hromadě konané dne 7. 2. 2003, tj. ve lhůtě stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, a proto bylo namístě posoudit, zda toto znění stanov bylo v souladu se zákonem o myslivosti ve znění platném a účinném k tomuto datu. Žalobci nelze přičítat k tíži, že nové znění stanov, které schválil dne 7. 2. 2003, nebylo plně v souladu se zákonem o myslivosti ve znění platném a účinném od 28. 2. 2003. Zákon č. 59/2003 Sb., jímž byl s účinností od 28. 2. 2003 změněn zákon o myslivosti, byl totiž schválen až dne 18. 2. 2003, tj. po uskutečnění valné hromady

pokračování

žalobce dne 7. 2. 2003, tudíž žalobce při schvalování nového znění stanov ještě ani nemohl tušit, jaká právní úprava bude platná a účinná v poslední den lhůty stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, a tím méně pak mohl tuto budoucí právní úpravu promítnout do svých stanov schválených dne 7. 2. 2003.

[6] S ohledem na výše uvedené krajský soud nepřisvědčil názoru žalovaného, že z § 69 odst. 2 zákona o myslivosti vyplývá povinnost honebních společenstev mít ke dni 31. 3. 2003 stanovy v souladu se zněním tohoto zákona platným a účinným k tomuto datu. Tento výklad by totiž znamenal, že každé honební společenstvo, které uvedlo své stanovy do souladu se zákonem o myslivosti před 27. 2. 2003, by muselo ve velmi krátké lhůtě jednoho měsíce tento postup opakovat a znovu stanovy změnit, a to pod sankcí v podobě zániku *ex lege*. Takový výklad by byl nepřiměřeně přísný a nesprávný. Smyslem a účelem § 69 odst. 2 zákona o myslivosti byla transformace existujících honebních společenstev do režimu tehdy nového zákona o myslivosti, který novým způsobem upravoval veškeré právní vztahy v oblasti myslivosti. Zákon č. 59/2003 Sb., který novelizoval zákon o myslivosti, však neobsahuje pravidlo, že by neuvedení stanov do souladu s tímto zákonem mělo za následek zánik honebního společenstva *ex lege*. Po úspěšném provedení transformace vyžadované nově přijatým zákonem o myslivosti, která v případě žalobce nastala schválením stanov dne 7. 2. 2003, proto již honební společenstvo nemohlo být ohroženo zánikem *ex lege*.

[7] K žalovaným vytýkanému nesouladu čl. 3 bodu 5 a 7 stanov žalobce se zákonem o myslivosti krajský soud konstatoval, že článek 3 bod 5 stanov byl zcela v souladu s tehdy platným a účinným zněním zákona o myslivosti. Toto ustanovení stanov připouští výklad, který je v souladu se zákonem o myslivosti. Pro tuto interpretaci svědčí mimo jiné dosud platné rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2003, č. j. ŽPZL-1501/02-206/Paz, jímž byla podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti stávající společenstevní honitba s názvem „Žiželice“ uznána Okresním úřadem v Lounech rozhodnutím ze dne 19. 3. 1993, č. j. 206/2599/49/92/M, uvedena do souladu s § 17 daného zákona s tím, že jejím držitelem je Honební společenstvo Žiželice. Z tohoto rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný dne 7. 4. 2003 vycházel z toho, že žalobce i honitba Žiželice ke dni 31. 3. 2003 existovali, resp. že nedošlo k jejich zániku podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Toto rozhodnutí žalovaného založilo žalobci legitimní očekávání a dobrou víru, že splnil požadavky § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, neboť podle tohoto rozhodnutí byl ke dni 7. 4. 2003 existujícím držitelem existující honitby Žiželice uvedené do souladu s § 69 odst. 1 zákona o myslivosti. V této dobré víře žalobce po dobu čtrnácti let vystupoval jako existující subjekt práva a držitel existující honitby Žiželice, přičemž rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2003 je nadále v platnosti.

[8] Krajský soud uzavřel, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu do práv žalobce, neboť jej k datu 1. 3. 2018 vymazal z rejstříku honebních společenstev, aniž k tomu byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce nezanikl *ex lege* podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, jak se mylně domníval žalovaný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[9] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal, že krajský soud při svém výkladu § 69 odst. 2 zákona o myslivosti přehlíží teleologický a historický výklad nejen tohoto ustanovení, ale zákona o myslivosti jako celku. Tento zákon byl totiž přijímán zejména proto, aby se sjednotila pravidla myslivosti a opustil se právní model vycházející z již archaického zákona č. 23/1962 Sb. Celospolečenské změny po roce 1989 vyžadovaly nastavit nová pravidla pro výkon myslivosti a sjednotit pravidla vnitřní správy honebních společenstev. Výklad přijatý krajským soudem však tento hlavní smysl zákona o myslivosti nesleduje a v konečném důsledku jde přímo proti němu, jelikož připouští, aby existovala honební společenstva s různými zněními stanov ohledně zásadních okolností.

[10] V důsledku toho, že krajský soud připustil existenci honebních společenstev se stanovami přijatými do 28. 2. 2003 a po tomto datu, byl zcela upozaděn smysl zákona o myslivosti a nastala ještě horší situace než před jeho přijetím. Není vinou žalovaného, že zákon č. 59/2003 Sb., který zapříčinil překotnou změnu zákona o myslivosti bez vyřešení vztahu k § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, se může zdát nefér vůči honebním společenstvům, když v běhu devítiměsíční lhůty změnil některá důležitá pravidla pro tvorbu stanov a ponechal jim poměrně krátkou lhůtu na uvedení stanov do souladu se zákonem. Stěžovatel jako vykonavatel státní správy se musí bezvýhradně řídit zákonnými pravidly. Stěžovatelem zaujatý výklad je souladný s gramatickým, historickým a teleologickým výkladem § 69 odst. 2 zákona o myslivosti a žalobce zanikl *ex lege*, neboť v rozporu s § 69 odst. 2 zákona o myslivosti neuvedl své stanovky do souladu s tímto zákonem do 31. 3. 2003. Podle přesvědčení stěžovatele nebyla doba mezi 28. 2. 2003 a 31. 3. 2003 natolik krátká, aby všechna honební společenstva nezvládla uvést své stanovky do souladu se zákonem o myslivosti.

[11] Čl. 3 bodu 5 stanov žalobce je v rozporu s § 26 odst. 1 zákona o myslivosti ve znění účinném ke dni 31. 3. 2003, neboť dle zákona v případě přechodu vlastnického práva k honebním pozemkům se nový vlastník stane členem honebního společenstva, ledaže oznámí nesouhlas s členstvím. Stanovy žalobce však obsahovaly zcela opačné pravidlo. Krajský soud nesprávně dovodil, že toto pravidlo nad rámec zákona je v podstatě v pořádku.

[12] V případě čl. 3 bodu 7 stanov je rovněž patrný rozpor s § 26 odst. 1 zákona o myslivosti, který upravuje situaci převodu vlastnického práva k honebnímu pozemku a neobsahuje možnost podání přihlášky, na jejímž základě se nový vlastník pozemku stane členem honebního společenstva. I kdyby se však uplatnilo znění zákona o myslivosti ke dni 7. 2. 2003, soud se v bodu 25 kasační stížností napadeného rozsudku dopustil ohýbání znění stanov, ačkoli jejich výklad je naprosto jasný a rozporný se zákonem. Nesprávný je výklad soudu, že „přijetím podané přihlášky“ se myslí oznámení nového vlastníka honebního pozemku, že trvá na členství, a doručení písemného oznámení o trvání na členství. Soud ani není povolán k takovému výkladu stanov honebního společenstva.

[13] Stanovy žalobce jasně podávají, jaký je rozdíl mezi oznámením o trvání na členství (čl. 3 bod 5) a přihláškou (čl. 3 bod 7). Čl. 3 bod 7 stanov je nezpochybnitelně uvozen tak, že noví vlastníci honebních pozemků, jejichž členství vzniklo dle čl. 3 bod 5 stanov,

pokračování

se členy honebního společenstva stanou na základě přijetí podané přihlášky. Minulý čas uvedený v této podmínce jasně ukazuje, že v době, kdy se nový vlastník stal členem honebního společenstva na základě postupu podle čl. 3 bodu 5 stanov, musel tento nový vlastník ještě podat přihlášku, aby se stal členem honebního společenstva, což je v rozporu s § 26 odst. 1 zákona o myslivosti. Přijetí podané přihlášky rozhodně není synonymem oznámení o trvání na členství, což vyplývá i z toho, že přihlášku museli podávat i vlastníci, kteří nevyslovili souhlas při podpisu seznamu vlastníků podle čl. 3 bodu 3 stanov.

[14] Stěžovatel při výmazu žalobce z rejstříku vycházel též ze závěrů protokolu o kontrole ze dne 9. 10. 2017 vyhotoveného Ministerstvem zemědělství, v němž se uvádí, že žalobce nepřizpůsobil ve stanovené lhůtě své stanovy zákonu o myslivosti, v důsledku čehož ke dni 31. 3. 2003 zanikl. Podle přesvědčení stěžovatele i při existenci rozhodnutí o uvedení honitby do souladu se zákonem nemohlo dojít ke zhojení důsledků neuvedení stanov honebního společenstva do souladu se zákonem podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti ani k založení legitimního očekávání žalobce. Žalobce si byl vědom nesouladu svých stanov se zákonem, neboť se pokusil uvést stanovy do souladu se zákonem na valné hromadě dne 12. 2. 2004. Dle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 17. 3. 2006, č. j. 59 Ca 140/2004 - 54, v řízení o uvedení honitby do souladu se zákonem se především ověřuje existence podmínek uvedených v § 17 odst. 1 až 6 zákona o myslivosti. Otázka existence či zániku honebního společenstva tak podle stěžovatele vůbec není otázkou, kterou by správní orgán musel meritorně řešit v řízení o uvedení honitby do souladu se zákonem. Rozhodnutí o uznání honitby nedeklaruje existenci honebního společenstva ani neřeší jiné statusové otázky, protože předmět řízení je zcela jiný. Žalobce tudíž z rozhodnutí žalovaného o uznání honitby ze dne 7. 4. 2003, č. j. ŽPZL-1501/02-206/Paz, nemohl nabýt žádná práva týkající se jeho existence a toto rozhodnutí nemohlo ovlivnit důsledky § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Žalobce sám ze své vůle honitbu zrušil, když na valné hromadě dne 17. 5. 2017 rozhodl o zrušení honebního společenstva s likvidací. Rozhodnutí o uznání honitby tak sice může být platné, nicméně tímto rozhodnutím uznaná honitba stejně zanikla v důsledku jednání samotného žalobce.

[15] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zmínil, že stěžovatel k němu přistupoval z neznámých důvodů zcela jinak, než k jiným honebním společenstvům, které měly a stále mají stejné stanovy jako žalobce. Výklad zákona provedený krajským soudem je správný a v souladu s účelem zákona. Není správný závěr žalovaného, že záměrem zákonodárce bylo, aby existovala honební společenstva pouze s jediným možným zněním stanov – pokud by byl takový úmysl zákonodárce, jistě by sám znění stanov definoval. Pokud nějakou otázku kogentně upravuje zákon, tak v případě, že je tato otázka řešena ve stanovách rozdílně (což je případ čl. 3 bodu 5 stanov žalobce), je toto ustanovení stanov neplatné a použije se znění zákona. K čl. 3 bodu 7 stanov žalobce uvedl, že příjemce je ten, komu je úkon určen, a v tomto smyslu je přijetí nutno vykládat (doručení, oznámení, předání). Z ničeho neplyne, že by se mělo jednat o určitý úkon vyžadující nějakou činnost ze strany žalobce. Ke změně stanov ze dne 12. 2. 2004 žalobce uvedl, že došlo ke změně zákona a žalobce tomu své stanovy přizpůsobil. To nic nemění na tom, že stěžovatel s žalobcem jakožto s řádným a oprávněným uživatelem honitby jednal, nevymazal žalobce ani žádné jiné honební společenstvo se stejným zněním stanov. Stěžovatel si jako předběžnou otázku v rámci řízení o uznání honitby musel vyřešit otázku existence žalobce

(neboť pouze existujícímu honebnímu společenstvu bylo možné uznat honitbu), včetně otázky splnění všech podmínek dle nového zákona o myslivosti, tedy i uvedení stanov do souladu se zákonem. Rozhodnutí stěžovatele proto žalobce oprávněně vnímal tak, že se nadále uznává jeho existenci a jeho stanovy jsou v pořádku.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[17] Podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti *právní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů se řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Honební společenstvo přijme stanovy, popřípadě je přizpůsobí úpravě podle tohoto zákona a zvolí orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Po zániku honebního společenstva se provede likvidace.*

[18] Podle § 26 odst. 1 zákona o myslivosti ve znění účinném do 27. 2. 2003, *převede-li člen honebního společenstva vlastnické právo k honebním pozemkům, které jsou součástí společenstevní honitby, jeho členství v honebním společenstvu zaniká; nabyvatel těchto pozemků se stane členem honebního společenstva, pokud do 30 dnů ode dne vzniku jeho vlastnického práva oznámí písemně honebnímu společenstvu, že trvá na členství.*

[19] Podle § 26 odst. 1 téhož ustanovení ve znění účinném ode dne 28. 2. 2003, *převede-li člen honebního společenstva vlastnické právo k honebním pozemkům, které jsou součástí společenstevní honitby, jeho členství v honebním společenstvu zaniká; nabyvatel těchto pozemků se stává členem honebního společenstva, pokud do 30 dnů ode dne vzniku jeho vlastnického práva neoznámí písemně honebnímu společenstvu, že s členstvím nesouhlasí."*

[20] Článek 3. bod 5 stanov žalobce přijatých na valné hromadě konané dne 7. 2. 2003 stanovil, že *převede-li člen honebního společenstva vlastnické právo k honebním pozemkům, které jsou součástí společenstevní honitby, jeho členství v honebním společenstvu zaniká. Nabyvatel těchto pozemků se stane členem, pokud do 30 dnů ode dne vzniku svého vlastnického práva, oznámí písemně honebnímu společenstvu, že trvá na členství; to platí obdobně o zániku členství úmrtím člena a o vzniku členství dědici.*

[21] Článek 3. bod 7 těchto stanov stanovil, že *noví vlastníci honebních pozemků v obvodu společenstevní honitby (například vlastníci pozemků, kteří netrvali na členství podle bodu 3. a 4., vlastníci, jejichž členství vzniklo podle bodu 5.) se stávají členy honebního společenstva na základě přijetí podané přihlášky. Členství v honebním společenstvu dále zaniká, staly-li se všechny honební pozemky člena v obvodu honitby pozemky nehonebními.*

pokračování

[22] Námitce stěžovatele, že krajský soud při výkladu § 69 odst. 2 zákona o myslivosti zcela přehlíží smysl a účel tohoto zákona, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť z kasační stížnosti napadeného rozsudku je zřejmé (zejména z bodu 22), že krajský soud stěžovatelem zmíněný smysl a účel zákona o myslivosti vzal při posouzení věci v úvahu. Výtku stěžovatele, že krajský soud připouští, aby existovala honební společenstva s různými zněními stanov ohledně zásadních okolností, nepovažuje Nejvyšší správní soud za opodstatněnou, neboť z povahy věci je jasné, že se stanov jednotlivých honebních společenstev budou více či méně lišit. Podstatné přitom je, aby odlišnosti stanov jednotlivých honebních společenstev nepřekročily zákonná omezení daná zákonem o myslivosti.

[23] Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že není jeho vinou, že zákon č. 59/2003 Sb., zapříčinil překotnou změnu zákona o myslivosti bez vyřešení vztahu k § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Mýlí se však již v tom, že jím zaujatý výklad je souladný s gramatickým, historickým a teleologickým výkladem § 69 odst. 2 zákona o myslivosti a žalobce zanikl *ex lege*, neboť v rozporu s § 69 odst. 2 zákona o myslivosti neuvedl své stanov do souladu s tímto zákonem do 31. 3. 2003. Jestliže totiž žalobce na valné hromadě dne 7. 2. 2003 přijal stanov odpovídající tehdy čerstvě účinnému (od 1. 7. 2002) zákonu o myslivosti, pak tím splnil požadavek vyplývající z § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, neboť tak učinil ve lhůtě do 31. 3. 2003. Požadavek žalovaného, aby v této lhůtě žalobce reagoval ve svých stanovách rovněž na novelu zákona o myslivosti provedenou zákonem č. 59/2003 Sb., znamená, že žalobce by musel v období od 28. 2. 2003, kdy byl tento zákon vyhlášen ve Sbírce zákonů s okamžitou účinností, do 31. 3. 2003 znovu svolat valnou hromadu a na změnu zákona o myslivosti reagovat změnou stanov. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že výklad zákona o myslivosti zaujatý žalovaným, by v případě žalobce ve svém důsledku znamenal zkrácení lhůty uvedené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti z 9 měsíců na 1. Takovýto úmysl zákonodárce při přijetí zákona č. 59/2003 dozajista neměl.

[24] Výklad vztahu novelizujícího zákona č. 59/2003 Sb. a ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti zaujatý stěžovatelem nepovažuje Nejvyšší správní soud za správný také s ohledem na jeho faktické důsledky pro honební společenstva. Zákon o myslivosti obecně nestanoví žádné lhůty pro svolání valné hromady honebního společenstva, ani s jakým předstihem mají být členové honebního společenstva o konání valné hromady vyrozuměni. Ve vztahu ke konání valné hromady zákon ve znění účinném od 28. 2. 2003 upravuje pouze dvě lhůty. Jednak v § 22 odst. 1, kde je mimo jiné uvedeno, že *člen nebo členové honebního společenstva, jejichž hlasy činí alespoň 10 % všech hlasů, mohou požádat honebního starostu o svolání valné hromady k projednání navržených záležitostí. Honební starosta je povinen do 30 dnů od doručení této žádosti valnou hromadu svolat; pokud tuto valnou hromadu nesvolá, má právo valnou hromadu svolat člen nebo členové honebního společenstva, kteří podali žádost podle předchozí věty.* Dále pak zákon o myslivosti v § 22 odst. 2 stanoví, že *návrh na uzavření, změnu nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby a návrh o finančním hospodaření a o použití čistého výtěžku musí být k nahlédnutí u honebního starosty nejpozději 15 dní před konáním valné hromady.* Podle tohoto ustanovení dále platí, že *honební starosta je povinen vyrozumět všechny členy honebního společenstva o konání valné hromady s uvedením místa, data, hodiny a pořadu jednání. Způsob vyrozumění může upřesnit valná hromada honebního společenstva.* Z uvedeného a ostatně také z povahy věci je zřejmé,

že svolání valné hromady honebního společenstva vyžaduje s ohledem na nutnost vyrozumět všechny členy honebního společenstva určitý čas k jejich řádnému vyrozumění. Čím více bude mít honební společenstvo členů, tím bude jejich řádné vyrozumění pochopitelně složitější. Z § 22 odst. 2 zákona o myslivosti dále vyplývá, že zde uvedené informace musí být k nahlédnutí 15 dnů před konáním valné hromady. Také příprava těchto informací k nahlédnutí nepochybně zabere určitý čas. Výklad žalovaného, který ve svém důsledku znamená, že žalobce by měl na svolání valné hromady po nabytí účinnosti novely zákona o myslivosti pouze jeden měsíc, tak ve svém důsledku staví žalobce do velice obtížné, až neřešitelné situace směrem k řádnému svolání valné hromady. S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem souvisejícím se svoláním valné hromady má Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele za to, že na dobu mezi 28. 2. 2003 a 31. 3. 2003 je třeba nahlížet jako na příliš krátkou k tomu, aby honební společenstva mohla reálně uvést své stanovy do souladu se zákonem č. 59/2003 Sb.

[25] Za podstatné dále Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem považuje, že zákon č. 59/2003 neobsahuje pravidlo, že by neuvedení stanov do souladu s tímto zákonem mělo za následek zánik honebního společenstva. Nejvyšší správní soud má proto stejně jako krajský soud za to, že pokud stanovy honebního společenství nebyly uvedeny do souladu se zákonem č. 59/2003 Sb. ve lhůtě do 31. 3. 2003, nemělo to za následek jeho automatický zánik.

[26] Ke stěžovatelem namítanému rozporu čl. 3 bodu 5 stanov žalobce s § 26 odst. 1 zákona o myslivosti, ve znění účinném ke dni 31. 3. 2003, Nejvyšší správní soud uvádí, že čl. 3 bod 5 stanov je s tímto zněním zákona o myslivosti vskutku v rozporu. Tento rozpor však není možné žalobci vytýkat, jelikož jak již bylo uvedeno výše, žalobce své stanovy schválil na valné hromadě dříve, než bylo ustanovení § 26 odst. 1 zákona o myslivosti novelizováno (s účinností od 28. 2. 2003) zákonem č. 59/2003 Sb. Z porovnání znění čl. 3 bodu 5 stanov žalobce a § 26 odst. 1 zákona o myslivosti účinného ke dni konání valné hromady žalobce dne 7. 2. 2003 je zřejmé, že stanovy jsou v souladu s tímto tehdy účinným ustanovením zákona o myslivosti. Jediný rozdíl spočívající v tom, že stanovy navíc uvádí, že *to platí obdobně o zániku členství úmrtím člena a o vzniku členství dědici*, považuje Nejvyšší správní toliko za upřesnění předchozího pravidla uvedeného ve stanovách v souladu se zákonem. V případě čl. 3 bodu 5 stanov tak nenastal žádný rozpor se zákonem o myslivosti, který by měl za následek aplikaci sankce uvedené v § 69 odst. 2 tohoto zákona.

[27] Stěžovatel dále zpochybnil výklad krajského soudu k čl. 3 bodu 7 stanov a § 26 odst. 1 zákona o myslivosti, že „*přijetím podané přihlášky*“ se myslí oznámení vlastníka honebního pozemku o tom, že trvá na členství a doručení písemného oznámení o trvání na členství žalobci. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že zákon o myslivosti v uvedeném ustanovení neobsahuje možnost podání přihlášky, na jejímž základě se nový vlastník pozemku stane členem honebního společenstva. Ustanovení § 26 odst. 1 zákona o myslivosti, ať už ve znění účinném do 27. 2. 2003 či od 28. 2. 2003, předpokládá toliko oznámení nového vlastníka pozemku.

[28] Nejvyšší správní soud k čl. 3. bodu 7 stanov, dle kterého se noví vlastníci honebních pozemků v obvodu společenstevní honitby stávají členy honebního společenstva

pokračování

na základě přijetí podané přihlášky, uvádí, že toto ustanovení vskutku lze vyložit způsobem, jakým učinil krajský soud, tj. že se jedná toliko o doručení písemného oznámení vlastníka honebního pozemku, že trvá na členství. Přihláška či oznámení jsou pouze různá označení pro jednostranné právní jednání vlastníka pozemku a přijetí jistě lze vyložit jako doručení tohoto jednání. Krajský soud tento svůj výklad řádně, přehledně, logicky a srozumitelně zdůvodnil, a nelze proto stěžovateli přisvědčit, že se dopustil ohýbání stanov.

[29] Nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že soud není povolán k výkladu stanov honebního společenstva. Při posuzování splnění podmínek § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. zda stanovy odpovídají tomuto zákonu, musí soud stanovy vyložit a porovnat jejich znění se zákonem o myslivosti. Nejvyšší správní soud tak má za to, že krajský soud postupoval správně, když se výkladem uvedeného ustanovení stanov snažil zjistit, zda je toto ustanovení stanov v souladu s § 26 odst. 1 zákona o myslivosti.

[30] Nabízí se ovšem také výklad článku 3 bodu 7 stanov, že přijetí podané přihlášky znamená přijetí vlastníka honebního společenstva za člena valnou hromadou podle čl. 5 bod 6 písm. e) stanov. Tento článek sice odkazuje na článek 3 bod 6 stanov, nikoli na čl. 3. bod 7 stanov, avšak odkaz na čl. 3 bod 6 stanov nedává smysl, neboť tento článek stanov se týká ukončení členství člena honebního společenství písemným oznámením, tj. netýká se vzniku členství, resp. přijetí za člena, ale zániku členství. Je pak možné, že odkaz v čl. 5 bodu 6 písm. e) stanov na bod 3. 6 stanov je toliko zjevnou chybou a měl být odkazem na čl. 3 bod 7 stanov. Výraz *přijetí podané přihlášky* v bodu 3. 7. stanov ve spojení s čl. 5 bodem 6 písm. e) stanov by pak znamenal nutnost rozhodnutí valné hromady o přijetí přihlášky od vlastníka honebního pozemku v obvodu společenství honitby. V takovém případě by stanovy žalobce ohledně vzniku členství stanovily podmínku nad rámec zákona o myslivosti, a byly by s ním v rozporu. Zákon o myslivosti v § 26 odst. 1 vychází ohledně vzniku členství toliko z oznámení (ve znění účinném do 27. 2. 2003 je oznámení o trvání na členství nutné ke vzniku členství, ve znění účinném do 28. 2. 2003 je oznámení o nesouhlasu nutné k ukončení členství), nikoli přihlášky a jejího následného schválení.

[31] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že stěžovateli nelze přisvědčit, že výklad stanov žalobce je naprosto jasný a rozporný se zákonem. Při hodnocení stěžovatelem namítaného rozporu čl. 3 bodu 7 stanov žalobce se zákonem o myslivosti Nejvyšší správní soud vycházel ze zásady výkladu *in favorem negotii* obsažené v § 574 občanského zákoníku, která však byla i před účinností tohoto předpisu součástí ustálené judikatury zejména Ústavního soudu (srov. nálezy sp. zn. IV. ÚS 1783/11, II. ÚS 3381/10, I. ÚS 625/03). Pokud se nabízejí dvě srovnatelné výkladové alternativy soukromoprávního jednání, z nichž jedna vede k neplatnosti jednání pro jeho rozpor se zákonem, zatímco druhá platnost jednání neohrožuje, je třeba jednání vykládat druhým způsobem. Obdobně v případě zakladatelského právního jednání právnické osoby, resp. zde stanov, pokud jedna v úvahu přicházející výkladová možnost působí v důsledku rozporu se zákonem neplatnost, či zde neexistenci (zánik) právnické osoby, je třeba dát přednost té výkladové alternativě, která je se zákonem souladná a umožňuje existenci této právnické osoby.

[32] K poukazu stěžovatele na skutečnost, že při výmazu žalobce z rejstříku vycházel též ze závěrů protokolu o kontrole ze dne 9. 10. 2017 vyhotoveného Ministerstvem zemědělství, v němž se mimo jiné uvádí, že žalobce nepřizpůsobil ve stanovené lhůtě své stanovy zákonu o myslivosti, v důsledku čehož ke dni 31. 3. 2003 zanikl, Nejvyšší správní soud uvádí, že uvedený protokol o kontrole nemá k dispozici, neboť se nenachází v soudním ani správním spise. Pro posouzení věci nicméně obsah tohoto protokolu není relevantní, neboť není pro stěžovatele ani pro soud závazný.

[33] Stěžovatel dále namítl, že v řízení o uvedení honitby do souladu se zákonem není meritorně řešena otázka existence či zániku honebního společenstva, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovateli lze přisvědčit potud, že předmět tohoto řízení se vskutku primárně týká honitby, nikoli (existence) honebního společenstva či jeho stanov. Ve stěžovatelem zmiňovaném rozhodnutí stěžovatele o uvedení společenstevní honitby s názvem „Žíželice“ do souladu se zákonem ze dne 7. 4. 2003, č. j. ŽPZL-1501/02-206/Paz, je nicméně uvedeno, že držitelem společenstevní honitby je Honební společenstvo Žíželice. Z toho je jasně patrné, že stěžovatel při vydání uvedeného rozhodnutí vycházel z toho, že žalobce existuje a nezanikl *ex lege* podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Nejvyšší správní soud má proto stejně jako krajský soud za to, že toto rozhodnutí žalovaného založilo žalobci legitimní očekávání a dobrou víru, že splnil požadavky § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, neboť podle tohoto rozhodnutí byl ke dni 7. 4. 2003 existujícím držitelem existující honitby Žíželice uvedené do souladu se zákonem o myslivosti. Tento závěr je zcela v souladu s rozsudkem NSS ze dne 20. 9. 2007, č. j. 6 As 61/2006 - 123, podle kterého pokud orgán státní správy myslivosti rozhoduje v řízení o uznání honitby podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti o návrhu na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem podaném honebním společenstvem vzniklým podle předchozí platné právní úpravy v době, kdy již uplynula tomuto honebnímu společenstvu zákonná lhůta pro provedení transformace podle § 69 odst. 2 (zákonná lhůta do 31. 3. 2003), nejdříve zjistí a posoudí, zda byly splněny zákonné předpoklady pro tuto transformaci stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. zda honební společenstvo přijalo stanovy, popřípadě je přizpůsobilo právní úpravě podle nového zákona o myslivosti.

[34] K tvrzení stěžovatele, že žalobce si byl vědom skutečnosti, že jeho stanovy nejsou v souladu se zákonem o myslivosti, když se pokusil uvést stanovy do souladu se zákonem na valné hromadě dne 12. 2. 2004, Nejvyšší správní soud uvádí, že ze zápisu z řádné valné hromady žalobce z tohoto dne vyplývá, že došlo ke změně stanov v čl. 3 bodu 5 tak, aby byl v souladu s § 26 odst. 1 zákona o myslivosti ve znění účinném od 28. 2. 2003. Již výše přitom bylo zdůvodněno, že rozpor čl. 3 bodu 5 stanov se zákonem o myslivosti ve znění účinném od 28. 2. 2003 nelze klást žalobci k tíži. Na valné hromadě došlo i k dalším úpravám stanov, k nimž postačuje uvést, že nejsou v rozporu se zákonem o myslivosti, a stěžovatel ostatně ani nic takového netvrdí.

[35] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovateli nelze přisvědčit, že žalobce zanikl *ex lege*, neboť v rozporu s ustanovením § 69 odst. 2 zákona o myslivosti neuvedl své stanovy do souladu s tímto zákonem do 31. 3. 2003.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

pokračování

[36] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu vůči neúspěšnému stěžovateli přísluší právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5.250 Kč. Tato částka představuje odměnu zástupkyně žalobce ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 21. 7. 2021) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Dále za vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 14. 7. 2021 náleží žalobci náhrada odměny zástupkyně ve výši jedné poloviny z 3.100 Kč, tj. 1.550 Kč [§ 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu; srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 As 336/2016 - 41]. Žalobce má dále právo na náhradu hotových výdajů své zástupkyně za tyto dva úkony ve výši celkem 600 Kč dle § 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobce uvedla, že není plátkyně DPH. Částku ve výši 5.250 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 1 měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosinec 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu